

ἀπελάτης ὁ, Πελοπν. (Λακων.) — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ἡ² 103.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀπελάτης = ὁροφύλαξ τοῦ κράτους.

1) Ἀγωνιστής, πολεμιστής ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ. Ἐδῶ ἀπελάτες χάνονται καὶ σφάζονται κουρσάροι.

2) Κυνηγὸς ὀρεγύων Πελοπν. (Λακων.): Ἀπελάτης ἔνθ' ἄν.;

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ζάκ. κ. ἄ.

ἀπελατίκι τό, ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 124 — Λεξ. Μπριγκ. ἀπελατίκι Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀπελατίκιν. Ὁ τύπ. πελατίκι καὶ παρὰ Δουκ. (λ. ἀπελατίκη).

Ρόπαλον σιδηροῦν ἢ ξύλινον, ράβδος ἔνθ' ἄν.: Τὸ ῥάμα εἶναι μακρὸν σὰν πελατίκι Μάν. Ἐξαπλώθηκε κατὰ σὰν πελατίκι αὐτόθι. Πίσω ἀπὸ τὸ γόνατό του κρύβονταν τὸ κρανένιο ἀπελατίκι του ΚΚρυστάλλ.

ἀπελέκητος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀπiléκ'τους βόρ. ἰδιώμ. ἀπiléκ'τους Θεσσ. (Τρίκκ.) Λέσβ. ἀπiléκ'τους Λέσβ. ἀπελέκετος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀπελέκετος Πόντ. (Ὁφ.) ἀπελέκιστος Πόντ. (Ἀμισ.) ἀπελέκιγος Πελοπν. (Τριφυλ.) ἀπiléκ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπελέκητος.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ πελεκηθεὶς, ἐπὶ ξύλου κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἀπελέκητο ξύλο κοιν. Ἀκόμανε τὸ ξύλο στέκεται ἀπελέκιστον Ἀμισ. || Γνωμ. Ἄνθρωπος ἀγράμματος ξύλο ἀπελέκητο κοιν.

2) Ἀκατέργαστος, ἄξεστος, ἐπὶ σκληρᾶς ὕλης κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Ἀπελέκητη πέτρα κοιν. Οἱ μαρμαρένιοι Παρθενῶνες εἶναι χτισμένοι ἄνω ἔς ἀπελέκτους βράχους ΚΠαλαμ. Γράμματ. 2, 190.

Β) Μεταφ. 1) Ὁ τραχὺς τοὺς τρόπους, ἄξεστος, ἀπαίδευτος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἀπελέκητος ἄνθρωπος πολλαχ. Ἀτὸς ὀλίγον ἀπελέκετος ἔν' Χαλδ. Ἔτσι ἀπόμεινε ἢ αὐστηρῇ ἀπελέκητη χωριάτιστα ΚΧατζόπ. Πύργ. Ἀκροπότ. 10. Συνών. ἀγλούπιστος 2 β, ἀγροϊκητος Β 4, ἀγροϊκος (Ι) 1, χοντρορός, χωριάτης. β) Ἐπὶ λόγου, ἀγροϊκος, τραχὺς Λέσβ.: Ἀπiléκ'τα λόγια. 2) Ὁ μὴ σωφρονισθεὶς ὑπὸ τῆς πείρας, ἀνόητος, μωρὸς Πόντ. (Ὁφ.)

* **ἀπελπία** ἡ, ἀπορπιά ΑΛασκαράτ. Στιχοεργ. 231 Ἐκ τοῦ ρ. ἀπελπίζω, παρ' ὃ καὶ τύπ. ἀπορπίζω. Ἀπελπισία: Ποίημ.

Λόγια γλυκὰ εἶναι τοῦτα | ποῦ ἤχοῦνε ἔς τὴν καρδιά μου, μὰ ἐγὼ ἔς τὴν ἀπορπιά μου | δὲν τὰ ἡγοικᾶω ποτέ.

ἀπελπιδομοῖρα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπέλπιδος καὶ τοῦ οὐσ. μοῖρα.

Ἡ μείνασα ἀνύμφευτος γυνή.

ἀπέλπιδος ἐπίθ. ΦΠανᾶ Λυρικ. 419

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἐλπίδα.

Ἀπηλπισμένος, ἀπελπισ: Ποίημ.

Μόνος ἐγὼ, κατάμονος, | μ' ἔνα χλομὸ φανάρι

μὲ μὲν ἀπέλπιδη ματιά | καὶ ὀλότρεμο ποδᾶρι

ἔς τὸ κοιμητήρι σου ἔρχομαι.

ἀπελπίζω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀπερπίζω Ζάκ.

Κεφαλλ. κ. ἄ. ἀπολπίζω Θήρ. (Οἶα) Ἰθάκ. Μύκ. Πελοπν.

(Αἴγ. Ἀρκαδ. Λακων. Λιγούρ.) Σκῦρ. Στερελλ. (Ἀμφ.) Σῦρ.

ἀπορπίζω Ἄνδρ. Θήρ. Ἰκαρ. Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ἄ.) Σίφν. Χίος ἀποφλίζω

Πελοπν. (Βούρβουρ.) Μέσ. ἀπιλπίζουμι Λέσβ. (Πάμφιλ.)

ἀπολπίζουμι Σκόπ. ἀπολπίζουμι Πελοπν. (Λακων.)

ἀπορπίζουμι Ζάκ. περπίζουμι Νάξ. πορπίζουμι Κύπρ.

Νάξ. (Ἀπύρανθ.) πορπίζουμι Κύπρ.

Τὸ μεταγν. ἀπελπίζω.

1) Μέσ. καὶ σπανίως ἐνεργ. ἀποβάλλω τὴν ἐλπίδα, ἀπογινώσκω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Σὲ δύσκολη περίστασι ἀπελπίζεται. Εἶναι ἄνθρωπος ποῦ ἀπελπίζεται εὐκολα. Ὡς τὸ τέλος ἀπελπίστηκε καὶ τὰ παράτησε. Εἶναι ἀπελπισμένος μὲ τοῖς δουλείας του κοιν. Ἀπελπίστηκε πλεὺς ἀπὸ τσεῖνονε Μέγαρ. Σὲ πῆρα δὲ ἐραθεῖα κ' εἶσαι πλὴρ πορπισμένος Ἀπύρανθ. Ὁ δεῖνα ἀποφλίζεται πῶς δὲ θὰ διοριστῇ Βούρβουρ. Ἰὰ σὺ πά δά, κακορρίζικη, καὶ σὺ μὴν ἀπορπίζεσαι Ἀπύρανθ. || Φρ. Μὴν ἀπελπίζεσαι καὶ ὁ Θεὸς εἶναι μέγας κοιν. || Γνωμ. Τὸ δὲ θάψης μὴν ἀπορπίζης (μὴ ἀπελπίζεσαι διὰ τὴν τύχην ἀσθενοῦς, ἐφόσον δὲν ἔχει ἀποθάνει, καὶ γενικώτερον ἐπὶ προσώπου ἢ πράγματος ἔλπιζε μέχρι τῆς ὑστάτης στιγμῆς) Λεξ. Δημοτ.

Ὑπομονὴ τοαὶ στόχασι πρέπει κάνεις γιὰ νὰ ἤχη

τοαὶ νὰ μὴν ἀπολπίζεται ὅ,τι καὶ ἀνεί τοῦ λάχη

Θήρ. (Οἶα) || Παροιμ. Ἀπελπισμένο παιδί, καλέ μου νοικοκύρι (ὅτι ἀπροσδοκῆτως οἱ κακοὶ γίνονται καλοὶ) Ζάκ. Τ' ἀπελπισμένο κάτεργο ἔς ἀγαθὸ λιμνιῶνα (περὶ τῆς βελτιώσεως τῆς τύχης δυστυχοῦντος. Ἡ παροιμ. καὶ ἀλλαχ. ἐν παραλαγαῖς) ἔνιαχ. || Ἄσμ.

Ποτέ δὲν ἀπολπίζουμι, μὴ μ' ἀπολπίζης, Θεέ μου,

σκέψου πῶς εἶμαι πλάσμα σου, μεγαλοδύναμέ μου

Κρήτ.

Ἀπελπισμένος βρίσκομαι σὲ κύματ' ἀφρισμένα

Πελοπν. Τῆς μετοχ. ἀπελπισμένος συνών. ἀνέλπιδος 2,

ἀπέλπιστος. 2) Ἐνεργ. κάμνω τινὰ νὰ ἀποβάλλῃ τὴν

ἐλπίδα, ἰφέρω ἀπελπισίαν κοιν.: Μᾶς ἀπέλπισε ὁ γιαιρός,

ὁ ἄρρωστος εἶναι σοβαρὰ κοιν. Δὲν τοὺς ἀποφλίζουν ἔτσι τοὺς

ἄρρωστους Πελοπν. (Βούρβουρ.) Ἰὰ τὰ φαιὰ δέ με κόφτει,

ἢ ἀνμασὰ ὅμως μ' ἀπορπίζει (αἱ δαπάναι τῆς ἐνδύσεως)

Ἀπύρανθ. || Γνωμ. Οἱ ἄνθρωποι ἀπελπίζουν, μὰ ὁ Θεὸς

δὲν ἀπελπίζει (ἢ θεῖα ἀντίληψις σφύζει πολλάκις καὶ ὅπου

κατὰ τοὺς ἀνθρώπους δὲν ὑπάρχει σωτηρία) ἄγν. τόπ.

Καὶ παθ.: Ἦταν ἀπελπισμένος ἀπὸ τοὺς γιαιροὺς καὶ ὅμως

ἔζησε σύννηθ.

ἀπελπισία ἡ, κοιν. ἀπελπισιὰ πολλαχ. ἀπερπισία

Ζάκ. Κρήτ. Νάξ. ἀπολπισία Μέγαρ. Πελοπν. (Μάν.) Σῦρ.

ἀπολπισιὰ Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀπολπισιὰ Κρήτ. ἀπορπισία

Κρήτ. Σίφν. ἀπορπισιὰ Κάσ. Κρήτ. περπισία Χίος (Πυργ.)

πορπιδιά Κῶς

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀπελπισία. Ὁ τύπ. ἀπολπισιὰ καὶ

παρὰ Μπουνιαλ. Διήγ. Κρητ. πολέμ. σ. 531 (ἐκδ. ΑΞηρουχ.)

«ἐπήρανε ἀπολπισιὰ τὸ πῶς δὲν τοὺς νικοῦνε».

1) Τὸ νὰ χάσῃ κάνεις τὴν ἐλπίδα, ἀπόγνωσις κοιν.:

Ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του δὲν ξέρει τί κάνει. Βρέθηκε σὲ μεγάλη

ἀπελπισία κοιν. Ὁ βασιλεὺς μὲ τὴν πορπιδιάν του λέει τῆς

βασιλιῶδας (ἐκ παραμυθ.) Κῶς Μᾶσε φέρασι σὲ τούτη τὴν

ἀπορπισιὰ Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἐγὼ, μικρὴ μου, σ' ἀγαπῶ ἀπ' τοῇ καρδιᾶς τὰ φύλλα

καὶ τώρα ἐκατήδησα σὲ μὲν ἀπερπισία

Κρήτ. Συνών. ἀπελπισμός. 2) Μετων. ὁ ἀπελπίζων

ἄνθρωπος σύννηθ.: Δὲ μᾶς ἀφίνει ἡσυχους, ἀπελπισία εἶναι!

|| Ποίημ.

Δὲν εἶν' ἀγέρας, σκέφθηκα, | καὶ σένα ποῦ σὲ δέρνει,

ἢ ἀπελπισιὰ σὲ παίρνει | κ' ἢ ἀπονιὰ τοῦ κόσμου!

ΓΒιζυην. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 44

Μόλις ἡ πρώτη σου φωνὴ ἀπελπισιᾶς ἡγοικῆθη,

δυστυχῇ Ἑλλάδα, κ' εἰσιμο ἦτον τὸ μέγα θῦμα

ΙΤυπάλδ. Ὡδὴ εἰς Πατρ. Γρηγόρ. 4. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Καλλίμαχ. καὶ Χρυσορρ. στ. 1058 (ἔκδ. SLambros σ. 45) «καὶ παντελῶς ἀναίσθητος ἐκ τῆς ἀπελπισίας».

ἀπελπισμένα ἐπίρρ. Λεξ. Βάιγ. Δεῖκ Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἀπολπισμένα Πελοπν. (Καλάβρυτ.)
Ἐκ τοῦ ἀπελπισμένου μετοχ. τοῦ ρ. ἀπελπίζω.
Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἐν ἀπελπισίᾳ, μὲ ἀπελπισίαν, ἀπελπιστικῶς ἔνθ' ἀν.:
Μὲ κοιτάει ἀπολπισμένα Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

ἀπελπισμός ὁ, ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 416 LRoussel
Grammaire 334 ΜΜαλακάσ. Ἀσφόδ. 19 ἀπορπισμός Κρήτ.
Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀπελπισμός.

Ἀπελπισία 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Ἵς τὴ δύσι ἀπόψε κόκκινο σταμάτησες, φεγγάρι,
καὶ Ἵς τὴν ἀνατολή,
ὅση μαυρίλα δύνεται ὁ ἀπελπισμός νὰ πάρῃ
καὶ ὁ τάφος ὅση κλεῖ

ΜΜαλακάσ. ἔνθ' ἀν.

ἀπελπιστικά ἐπίρρ. σύνηθ. πορπιστικά Κῶς

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπελπιστικός.

1) Κατὰ τρόπον ἀπελπιστικόν, μέχρις ἀπελπισίας, ἀπεγνωσμένως σύνηθ.: Μιλῇ - φωνάζει ἀπελπιστικά σύνηθ.

2) Πολὺ σύνηθ.: Τρώει - φλυαρεῖ ἀπελπιστικά. Ἀπελπιστικά βαρὺς ἄνθρωπος.

ἀπελπιστικός ἐπίθ. σύνηθ. ἀπερπιστικός Λεξ. Δημητρ. ἀπολπιστικός Πελοπν. (Ἀρχαδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπέλπιστος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ φέρων, ὁ προκαλῶν ἀπελπισίαν σύνηθ.: Ἡ κατάστασι τοῦ ἀρρώστου εἶναι ἀπελπιστικὴ σύνηθ. Ὅλα Ἵς τὰ μάτια του ἐφαίνονταν ἀπελπιστικά, μαῦρα ΑΚυρκαβίτσ. Ζητιῶν. 24.

ἀπέλπιστος ἐπίθ. ΔΣολωμ. 58 ἀέρπιστος Χίος ἀελπισιτὲ Τσακων. ἀπολπισιτὲ Τσακων. ἀπορπισιτὲ Τσακων.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπέλπιστος.

Ὁ ἀπολέσας τὰς ἐλπίδας του, ἀπηλπισμένος, ἄπελπισ ἔνθ' ἀν.: Ἀέρπιστος ἄνθρωπος Χίος Ἀ πεντάμορφο, ἀελπισιτὰ ἄ κουβάνα, τοί νὰ πῇ; (ἡ πεντάμορφη, ἀπηλπισμένη ἡ καημένη, τί νὰ πῇ; Ἐκ παραμυθ.) Τσακων. || Ἀσμ.

Κάε Δευτέρα γίνεται Ἵς τὸν οὐρανὸν ντιβάνι,
κάε ἀέρπιστη ὀρφανὴ τὴν τύχην της θενά βρη
(κάε = κάθε) Χίος || Ποίημ.

Ἐτσακίζανε τὰ χνάρινα | Ἵς τὴν ἀπέλπιστη φυγὴ
ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀνέλπιδος 2, ἀπελπισμένος (ἰδ. ἀπελπίζω 1).

***ἀπεμπρόθε** ἐπίρρ. ἀποδρόθε Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀπεμπρός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -θε.

Ἐμπροσθεν, ἀπεμπρός: Ἀσμ.

Μέρμηγά μου κοδωτέ, | κοδωτέ καὶ τσουδωτέ,
ἀποδρόθε κοδωτέ | καὶ ἀποπίσω τσουδωτέ
(ἔξ ἐπιδ.) Κεφαλλ.

ἀπεμπρός ἐπίρρ. σύνηθ. ἀπιδρός Θεσσ. ἀπέμπρου Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ. ἄ.) ἀπέμπρ' Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπέμπρ' Πόντ. ἀπέμπρᾱ Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) ἀπομπρός σύνηθ. ἀποδρός Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ. ἀπουμπρός Λυκ. (Λιβύσσ.) Τῆλ. ἀπομπρὸ Καπλ. ἀομπρός Ἰκαρ. Κάσ. ἀοδρός Σύμ. ἀουμπρός Χίος ἀομπρόσε Χίος πομπρός Κύπρ. πουδρός Ἰμβρ. Συγκριτ. πομπρύτ-τερα Κύπρ. — ΣΚούφα Ποίημ. ἐρωτ. 7

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπ' ἐμπρός. Ὁ τύπ. ἀπομπρός καὶ μεσν. Πβ. Γαδάρ. διήγ. στ. 276 (ἔκδ. Wagner σ. 132) «ἡ κακογρὰ ἐβγήκεν ἀπομπρός του».

1) Τοπικῶς ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου, ἀπέμπροσθεν σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἐφυγε - χάθηκε ἀπομπρός μου σύνηθ. || Φρ. Τὸν πῆρε ἀπομπρός (τὸν ἐπέπληξεν αὐστηρῶς. Συνών. φρ. τὸν ἔβαλε μπροστὰ) πολλαχ. Ἐβαλέν τον πομπρός (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κύπρ. Ἐρθεν ἀπέμπρᾱ μ' (μοῦ βγήκε σὲ κακὸ) Χαλδ. || Παροιμ. Ἀπουμπρός δακ-κᾱ καὶ ἀπουπίσου λαχτᾱ (ἐπὶ σκαίου καὶ ἀγροίκου μὴ δεχομένου συμβουλᾶς) Λυκ. (Λιβύσσ.) Ἀπομπρός τουργὰ Μαριῶ το' ἀποπίσω κοσιτινοῦ (ἐπὶ τῶν κατηγορούντων ἀπόντας πρὸς τοὺς ὁποίους φέρονται φιλικῶς) Ἴος Ἀπέμπρ' κυρὰ καὶ ἀποπίσ' κοσκινοκόλη (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πόντ. Κάτ' ἐποίκα τ' Ἀεργί' κ' ἔρθεν ἀπέμπρᾱ μ' (κάτι ἔκαμα τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ ἦλθεν ἐμπρός μου, ἦτοι κάποιαν ἐργασίαν ἔκαμα καὶ τιμωροῦμαι διὰ τὸ ἀμάρτημά μου. Ἡ παροιμ. λέγεται σκωπτικῶς ἐπὶ προσώπου, τοῦ ὁποίου ἡ παρουσία εἶναι εἰς ἡμᾶς εἰς ἄκρον δυσάρεστος) Χαλδ. || Ἀσμ.

Ἀπιδρός μὲ δέρε' ἡ πύρινα | καὶ ἀπουπίσου ἡ ἀνατοίρεια
Θεσσ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σαχλίχ. Γραφαὶ καὶ ἀφηγήσεις στ. 322 (ἔκδ. Wagner σ. 89) «κ' ἐμίσησέν τους ὁ Θεὸς κ' ἐβγήκαν ἀπεμπρός του». 2) Εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος, ἐμπρός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Σάντ. Τραπ. κ. ἄ.) Σύμ. κ. ἄ.: Τὸ φουστάνι σου ἀνεσύρει ἀποδρός (ἀνασύρεται εἰς τὸ ἐμπρός μέρος) Ἀπύρανθ. Ἐσ' κῶθαν πάγ'νε, ὁ πάρδον ἀπέμπρ' καὶ τὸ λεοντάρι ἀποπίσ' (πάρδον = γάττος. Ἐκ παραμυθ.) Χαλδ. || Φρ. Ἀοδρός σ' ἄ τρώης (μάτην ὀμιλεῖς περὶ ξένων πραγμάτων) Σύμ. || Παροιμ. Ἀπέμπρ' λιμνὴν καὶ ἀποπίσ' θάλασσα (ἐμπρός λίμνη καὶ πίσω θάλασσα. Ἐπὶ δυσσαπαλλάκτων κακῶν. Συνών. φρ. μπρός βαθὺ καὶ πίσω ρέμα) Σάντ. || Ἀσμ.
Ζώσετε τὸ καράβι μου μ' ἄλυσι σιδερένη
καὶ ἄς ἔρθουν δώδεκ' ἀπουμπρός καὶ δώδεκ' ἀπουπίσου
Τῆλ.

Σίλιους ἀπέμπρ' ἐσκότωσεν καὶ μύριους ἀποπίσω

Τραπ. || Αἰνίγμ.

Ἀπέμπρου ἔδ' τὴν ράδιαν, ἀποπίσ' τὴν κοιλίαν

(ἡ κνήμη) αὐτόθ. 2) Χρονικῶς, πρότερον, πρωτύτερα Κάρπ. Κύπρ. — ΣΚούφας ἔνθ' ἀν.: Ἀσμ.

Θαρεῖς πῶς εἶναι πέρ'σι τὴν ἀπομπρός χρονιὰν
ποῦ πῆρνες τὰ καράβια ἀπὸ τὸν βασιλεῖα

Κάρπ. — Ποίημ.

Εἶπαν μου ὅτι ἔλειπεν εὐθὺς κείνην τὴν ὥραν
ὁ κύρις της πομπρύτ-τερα ἐπῆεν εἰς τὴν χώραν
ΣΚούφας ἔνθ' ἀν.

***ἀπέμπρου-καὶ κάτω** ἐπίρρ. ἀπέμπρ'-καικὰ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπέμπρου καὶ κάτω. Περὶ τοῦ τύπ. ἀπέμπρου ἰδ. ἀπεμπρός.

1) Τοπικῶς ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου, ἀπεμπρός: Ἀσ' σ' ἐμὲν ἀπέμπρ'-καικὰ ἐδέβεν (ἐπέρασεν ἀπεμπρός μου). 2) Χρονικῶς, πρότερον: Ἀπέμπρ'-καικὰ ἐγὼ ἔκ'σα 'το (πρότερον τὸ ἤκουσα ἐγώ).

***ἀπέμπρου-κ' ἔσω** ἐπίρρ. ἀπέμπρ'-κέσ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπέμπρου κ' ἔσω.

1) Τοπικῶς ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου, ἐκ τῶν ἐμπροσθεν μερῶν (ἐπὶ εὐθείας κινήσεως): Ἀπέμπρ'-κέσ' ἀσ' σ' ὁσπίτ' ἔρθεν κ' ἐδέβεν (ἦλθε καὶ πέρασε ἀπεμπρός ἀπὸ τοῦ σπιτί).

2) Χρονικῶς, πρότερον: Ἀπεμπρ'-κέσ' συνορθᾶν (προετοιμάζου).

